

der blev gjort Forsøg paa, om det var muligt at drage fremmed Kapital herind til at imødegaa de Udgifter, som Kornloven paaførte. Overfor disse Beregninger og Overslag havde Landbrugsministeren taget alt muligt Forbehold. Nu gad jeg egentlig vide, om det ærede Medlem virkelig vil kritisere Landbrugsministeren for, at Høsten ikke var saa stor som anslaaet, eller for, at Prisforholdene forandrede sig, saa at en Eksport af Korn blev umulig. Og det var jo det, der skete. Men jeg tror ikke, man med Rette kan rette nogen Bebrejdelse derfor. Der vil ikke være det Menneske til i Verden, der kunde være Herre over disse Forhold. Og saa var der ikke andet tilbage end som hidtil at betale Differencen mellem Brødkornets Pris og Brødprisen, og det var det, der blev gjort. Jeg tvivler meget paa, om nogen her i Salen vilde have undladt at stemme for denne Lov, selv om de paa det givne Tidspunkt havde vidst, at de Penge ikke vilde indgaa, som der var regnet med. Jeg erinderer ogsaa om, at man forlængede Loven for at holde den billige Pris paa Brødet et Par Maanedere. Det ærede Medlem var der meget virksom. Det medførte ogsaa, at Loven blev dyrere end oprindelig beregnet. Jeg siger ikke dette for at kritisere Kornloven, men fordi jeg gerne vil have slaaet fast, at det ærede Medlem har ingen saglig Baggrund for sin Kritik, naar han taler om, hvorledes Pengene er blevet brugt. Med Hensyn til det andet Spørgsmaal, Kullene, maa jeg sige, at jeg blev noget forbavset, thi der er ingen, der har været ivrigere til at anbefale Købet af disse Kul end netop Socialdemokratiet. Og hvis man vil være retfærdig i sin Bedømmelse, maa man bedømme Forholdene, som de laa paa det givne Tidspunkt. Og i saa Fald tror jeg, at den stærke Kritik vil blive noget svagere. Det gjaldt jo om, og det lød i det Kor, at man skulde skaffe Kul for enhver Pris. Men selv om nu alle kan beklage, at der, saaledes som Forholdene udviklede sig, blev købt for mange Kul, og der derved kom et Tab, der ikke vilde være kommet, hvis man havde undladt at købe saa mange Kul — det skal jeg indrømme —, hvor stort vil de Herrer da have anslaaet dette Tab til? Man skulde have Kul til det første Aar, og de kunde ikke købes billigere, end Prisen var. Nu er Forholdet det, at i Aaret 1919—20 kostede Kullene til Færger og Lokomotiver o. s. v. rundt 40 Millioner, Prisen udgjorde 60 Millioner i 1920—21 og mellem 56 og 57 Millioner i 1921—22. Man har altsaa nedskrevet Kullene med en 16 Millioner. Nu

ved jeg ikke, hvilket Tal de Herrer vil regne med, men lad os sige, der har været et Tab paa 20 Millioner, der, hvis man havde været saa forudseende og havde siddet inde med Profetiens Gave, altsaa kunde have været sparet. Men hvem var saa forudseende? ... Jeg ser det ærede Medlem Hr. Rode ryste paa Hovedet. Det skal interessere mig at høre, hvor meget det ærede Medlem vil anslaa det til. Jeg tror, det ærede Medlem først har anslaaet det til 70 Millioner, men det kan dog ikke være det ærede Medlems alvorlige Mening. Nej, jeg tror, at Forholdene omtrent skal ligge, som jeg her har sagt. Denne Post betyder altsaa kun en meget lille Part af de Underskud, der har været i disse to Finansaar. Derimod viser det sig klart, som jeg sagde før, hvilken Virkning Lønningsloven har haft, men den vilde det ærede Medlem ikke omtale, han gik ligesom udenom. Det var dog den, der havde Betydning rent økonomisk set.

Det ærede Medlem Hr. Hauge gik videre, idet han kritiserede, at der ikke var sørget for de nødvendige Indtægter til at imødegaa de store Udgifter med. Jeg har for øvrigt i min første Tale vist, hvad det var for Udgifter, der var steget. Stigningerne findes i første Linie paa Indenrigsministeriets, Undervisningsministeriets og Justitsministeriets Budgetter, og jeg skal henvise ærede Medlemmer til at se det efter i Tidenden. Men det ærede Medlem sagde altsaa, at vi ikke havde sørget for at imødegaa disse store Udgifter. Det er egentlig mærkeligt, at det ærede Medlem kan fremsætte en saadan Paastand. Det ærede Medlem er fuldkommen klar over og vidende om, at paa dette Finanslovsforslag er der ikke mindre end mindst et Beløb paa 40 Millioner, der er fremkommet ved Besparelse. Og dernæst ved det ærede Medlem, at vi har gennemført tre Skattelove, der giver nogle og tredive Millioner. Men hvorledes stillede det ærede Medlem sig nu overfor dette? Da vi skulde gennemføre disse Skattelove, var det ærede Medlem ikke hjemme. Han stemte ikke for dem. Tværtimod stemte han, saa vidt jeg husker, baade mod Restaurations- og Sukker- og Chokoladeskatten. Tror det ærede Medlem virkelig, at det paa de Skatteklender, Indkomsten og Formuen, hvor netop Indtægterne raslede saa stærkt ned og Formuerne ligedan, var muligt at forhøje Skatteprocenten for Indkomsten og Promillen paa Formuen, og at disse Skatter saa vilde indbringe det fornødne Beløb? Jeg tvivler stærkt derpaa. Det er netop de Skatter, der i høj Grad har svigtet, fordi